

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

prosinec 12/2005

Přijměte upřímné pozvání
na mše svaté v českém a slovenském jazyku
v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii
23-25 Newtown Ave, Astoria NY 11102

MŠE SVATÉ O VÁNOCÍCH A NA NOVÝ ROK 2005 - 2006

Půlnoční	24.prosince	11.00 PM
Boží Hod vánoční	25.prosince	10.30 AM
Nový rok (neděle)	1.ledna	10.30 AM

Poděkování za Martinské posvícení

Jménem krajské rodiny v Astorii děkuji českým a slovenským organizacím za dary do tomboly na **Martinské posvícení** pořádané dne 13. listopadu 2005. Bohemian Hall, Československý club Tatran, Koliba, Zlatá Praha, Slovak-Czech Varieties, Atlas Meats, A & A Precision Transmission, Apon Record CO.

Fr. Antonín

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Základem křesťanské naděje je tajemství vtělení.

Romanus Cessario

Kristus mezi vámi – v něm máte naději na Boží slávu.

Bible, Nový zákon

Čeští a moravští biskupové v Římě

Součástí cesty biskupů českých a moravských diecézí k „apoštolským prahům“ (14.–19. listopadu 2005) bylo setkání s Benediktem XVI. při společné audienci 18. listopadu. Nabízíme část papežova proslovu, který zazněl v němčině. (převzato z <http://www.cirkev.cz/>)

Vím, drazí bratři, že se snažíte doprovázet s otcovskou láskou své kněze i komunity zasvěcených osob. Jsou to dary, které Kristus, Dobrý Pastýř, poskytuje skrze vaši službu českému národu. Líčili jste mi s pochopením situaci kléru a řeholníků a představovali jste mi je jako aktivní, pracovitě a ukázněné osoby žijící v jednotě. S vámi vyjadřuji hlubokou vděčnost Pánu za tuto skutečnost, pro církev tak významnou. Tento obraz, který skýtá důvody k útěše, však nesmí dát zapomenout na jiné aspekty, které vzbuzují pochopitelné starosti. Především nedostatek kněží: je to údaj, který vás právem vede k tomu, abyste věnovali zvláštní péči pastorační duchovních povolání. Také z tohoto hlediska nasazení pro výchovu solidních křesťanských rodin se ukazuje zvláště důležité pro život církve, protože na rodině závisí možnost spoléhat na nové, zdravé a velkomyslné generace, jakož i ukazovat jim krásu života zcela zasvěceného Kristu a bratřím. Plným právem jste tedy stanovili za přednostní bod svého úsilí péči o rodiny jak ty, které se teprve utvářejí, tak ty, které již vytvořené možná prodělávají těžkosti. Rodina, jež je na přirozené úrovni buňkou společnosti, na nadpřirozené úrovni je základní školou křesťanské výchovy. Právem ji 2. vatikánský koncil prezentoval jako „domácí církev“ a poznamenal, že v ní „mají být rodiče slovem i příkladem, prvními hlasateli víry pro své děti a v každém z nich mají podporovat jeho vlastní povolání, zvláště pozorně však duchovní povolání“ (Lumen gentium, 11).

V souvislosti s tímto bodem programu vašeho pastorálního nasazení jste zaměřovali svou pozornost na „rozšířenou rodinu“, jíž je farnost, neboť jste si vědomi, že v tomto prostředí věřící zakouší církev jako mystické Tělo Krista a učí se žít společenský rozměr víry. Z tohoto hlediska je velmi důležité zapojení laiků do farní činnosti a jejich uvedení do zdravého a bohatého liturgického života. Křesťanské společenství je skutečností osob se svými pravidly, živým tělem, které v Ježíši působí ve světě, aby vydávalo své moudroctví o síle evangelia. Jde tedy o společenství bratří a sester, kteří nemají za cíl moc nebo sobecké zájmy, nýbrž žijí v radosti lásky Boha, jenž je Lásky sama.

Milí přátelé,

advent a následně Vánoce patří mezi nejkrásnější období, které oslavujeme. Kouzlo dlouhých večerů a mrazivé počasí nutí člověka nejenom se zahalit do teplého oblečení, ale také se schoulit do vlastního nitra a přemýšlet sám o sobě, o smyslu příchodu Boha do našeho světa. Přemýšlet o Světle, které přišlo mezi nás a zsvítilo do tmy, do neproniknutelné dálky, abychom mohli uvidět jeho Otce – Boha. On stvořil a on nás miluje, my jsme se ale před ním schovali a vzdělili se od něho, až jsme nakonec ztratili cestu zpět. On po nás však touží a chce nás mít opět u sebe. Mnozí z nás už zapomněli na jeho lásku a původní domov a dokonce tvrdí, že je to pohádka, kterou si vymyslel Ježíš, jeho Syn, pokud vůbec i On existoval.

Předpokládám, milí čtenáři, že nemáte větší problém s přijetím radostné zprávy o nekonečné lásce Boží k lidem. Snad máme problém ochotně přijmout cestu a instrukce, které nám Ježíš dává. Občas si říkáme –možná později, teď ještě není ta vhodná chvíle. Nebo si trochu poopravíme pravidla, která se ale pak stanou karikaturou skutečných životodárných pravidel. Teď je ta pravá chvíle, teď je ten vhodný čas obnovit starou lásku.

Přeji vám, milí čtenáři krásné a požehnané svátky narození Ježíše Krista. Pokoj pro vaše rodiny, přátelé a známé. Štědrý den ať je pro vás štědrý v tom pravém slova smyslu. Děkuji za podporování časopisu ZVON a naší misie, a prosím o vaši přízeň i v roce 2006.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů

Manželé Zdenka a Zdeněk Sádlikovi.

Milí čtenáři, většinu rozhovorů dělám s lidmi žijícími kolem New Yorku. Tentokrát se však přeneste v myšlenkách do Washingtonu, D.C. Tam se rodina Sádlikova usadila hned na začátku své emigrace v roce 1968.

Zdeněk

Každý má nějakou tu historku – ta moje má kořeny v masarykovské republice. Narodil jsem se 6. července 1931 v pěkné vesnici nedaleko Vyškova, tedy na rozhraní mezi Hanou a Moravským Slováckem. Otec byl rolník a maminka všechno. Byla velice pracovitá, starala se o domácnost, o vše živé na chalupě a pomáhala na poli, až si uškodila na zdraví, když byla postižena kloubovým revmatismem.

Maminka byla velice zbožná, měl jsem k ní hluboký vztah a měla na mě dobrý vliv. Měl jsem dva starší sourozence – sestru a bratra, který absolvoval právnickou fakultu v Praze. Pro mě ta dětská léta prožitá na chalupě jsou nejmilejší vzpomínky. Často vzpomínám na ty pěkné lidi, bez politických a třídních rozdílů, a na to, jak jsme se všichni účastnili všeho dění v obci – ať

ZVON

to bylo sportování, divadelní představení, taneční zábavy, nebo nacvičování zpěvu pro krásný barokní kostel, který byl vždy zaplněn. Měl jsem rád Vánoce a již v šestnácti letech jsem zpíval basová sóla v Rybově vánoční mši.

Zdenka

Také já pocházím z Moravy, z obce Ponětovice nadaleko Slavkova, kde před 200 lety zvítězila Napoleonova vojska nad Němci a Rusy – dnes tam stojí Mohyla míru na památku oné slavné bitvy tří císařů.

V Ponětovicích jsem absolvovala obecnou školu, dalšího vzdělání se mi dostalo v blízkých Šlapanicích. Naše učitelka paní Zora Kunzová nás nejen výborně učila, ale také skvěle vychovávala, vštěpujíc nám vlastenectví, úctu ke skutečným hodnotám a lásku k lidem. Za to jsem jí velmi vděčná. Mnohokrát mi psala, jakou radost má z toho, že naše děti i vnoučata mluví česky. Jsem rovněž zavázána knězi Vladislavu Zemánkovi za to, jak nás svým příkladem vedl správným směrem.

Takže jsem vkročila do života s dobrou základnou. Na této cestě jsem poznala spoustu vynikajících osobností – jednou z nich byl Stanislav Fisher z brněnského Divadla na výstavišti (později ředitel činohry Státního divadla v Brně). Fisher si mě vybral a svěřil mi řadu rolí – například roli Dorotky ve hře Strakonický dudák, roli Jenůfky ve hře Její pastorkyně. Nejráději vzpomínám na roli Matky ve stejnojmenné hře Karla Čapka. Stanislav Fisher ve mně totiž rozjitřil lásku k divadlu. Osud mne ale poslal jiným směrem – toť k nemalé radosti mých rodičů.

Zdenek – vzpomíná na válku a nástup komunismu.

Přišla válka a s ní různé útrapy. U nás to bylo poprava místního mlynáře a dalších dvou lidí v sousedních obcích. Potajmu jsme poslouchali BBC, podporovali partyzánskou činnost skupiny Olga a toužebně očekávali vítězství spojenců. Na jaře 1945 došlo k porážce Němců – boje v naší vesnici trvaly po tři dny a zahynulo hodně ruských vojáků. No a ti naši osvoboditelé nás také „osvobodili“ o hodně věci z našeho hospodářství, takže hospodaření po válce bylo velice těžké. Hlavně ztráta koní, když otec vezl raněné vojáky a při návratu domů byl přepaden tlupou ruských vojáků, vyhozen z vozu a ti jeho krásní koně zmizeli s postroji a vozem v prachu. Vrátil se domů úplně zničen a už nikdy to nebyl stejný hospodář. Úsilí přivést hospodářství do předešlých kolejí poznamenalo zdraví rodičů. Maminčina nemoc se vystupňovala v roce 1948. Sestra se provdala, bratr uprchl na Západ, i otec onemocněl a žně byly na krku. A tak já ve svých sedmnácti letech převzal odpovědnost za vše. Bylo to nad moje síly, ale podařilo se mi vše úspěšně zvládnout. Dostavila se padesátá léta – a ani na ně nechci myslet. Lidé se změnili: režim je změnil. Vesnice byla rozdělena, zakládalo se násilně JZD a já si nedovedl svůj život za těchto okolností představit. Podařilo se mi vymámit u vysokého funkcionáře na okrese povolení k práci v těžkém průmyslu v Brně. Hospodářské budovy byly zabrány družstvem a zřízena traktorová stanice a rodičům byl přiznán důchod 150 Kčs měsíčně. Národní výbor mně nemohl odpustit jím nedovolený odchod do průmyslu a tak počátkem léta 1952 jsem nastoupil vojenskou službu v Mimonu u praporu

PTP. Pracoval jsem na vojenských stavbách a v uhelných dolech v Litvínově a vrátil se domů na konci listopadu 1954. Pak opět nastal nátlak ke vstupu do JZD. Skončilo to v lednu 1955 úmrtím maminky. I tatínek odešel do roka na věčnost, a tak bylo po domově.

Zdenka

V roce 1956 jsem byla přijata do brněnského estrádního souboru „Prověrka dobré nálady“ – a tam jsem poznala Zdeňka. V tomto souboru jsme působili téměř po dva roky. V roce 1958 jsme se vzali a ten náš „kumšt“ jsme pověsili na hřebík. Ale manžel pořád ještě zpívá – krásně a rád. Do dvou let nás bylo o jednoho víc – narodil se nám syn, po mně i po otci dostal jméno Zdeněk, čili našemu obydlí se říkalo „U Zdenků“. Necelých 5 let poté se nám narodila dcera Hanička.

Ted' se opět vraťme k vyprávění pana Zdeňka

Podařilo se mi zůstat v Brně, kde jsem začal účinkovat s estrádní skupinou, do které přišla později i moje manželka. V roce 1958 z toho byla svatba. No, a můj život začal opět dostávat nějaký směr. Konečně jsem se něčím stal. Nejdříve jsem byl svářeč, pak zámečník a nakonec elektrikář, což byl můj cíl. Narodily se nám dvě krásné děti a pomalu jsme řešili bydlení. V roce 1961 jsem se dostal k práci ve výzkumu ložisek a tam jsem měl možnost doplnit si vzdělání studiem při práci. Začal jsem na zkušebně a později na vývoji strojů pro automatické montování ložisek a při konstrukci sledovacích měřidel.

Kdy jste se rozhodli pro emigraci?

Byl rok 1967 a náš život se stal spokojeným – vyřešili jsme bydlení, dokončil jsem studia, bratr nám daroval starší auto, které získal za pobytu v Mnichově. A hlavně bylo plno naděje na změnu režimu. Jenže tato naděje se rychle vytratila příchodem ruských a „bratrských“ vojsk v srpnu 1968. Zastihlo mne to na Slovensku, kde jsem byl právě na služební cestě. Nesnadno jsem se dostával domů. Rozhodnutí bylo rychlé – rozloučení a třetí den okupace jsme mířili k hraničnímu přechodu. Tam nás zastihla jednodinová celonárodní stávka. Trnuli jsme strachem, když se k hranicím blížily ruské obrněné vozy. Konečně nás pustili. Vzpomínáme na auto před námi. Mělo na střeše přivázaný obrovský balík a když jsme přešli do Rakouska, lidé vyskočili z auta, vrhli se na balík a vysvobodili svého spolujezdce. Pomohli mu do normální lidské polohy, pak jsme se všichni objímali a radovali – jsme svobodní. Potom poslední pohled na Pálavské vrchy a směr Vídeň. Tímto začal náš život v emigraci a navždy skončil tam doma.

Jak to pamatuje paní Zdenka?

Pak přišel osudný rok 1968. Dubčkovské jaro se rozbilo o 21. srpen a naše Československo bylo rozdrčeno sovětskými tanky. Silně jsme cítili, že tu dále nemůžeme žít. 23. srpna jsme skočili do našeho „Bavoráčku“ a pádili k rakouské hranici. V kapse jsme měli – až na 100 kanadských dolarů – úplně prázdnou. Přistáli jsme v Americe, ubytovali se dočasně u Zdeňkova bratra a pak začala honba za chlebem. A ta vlastně trvá. Ale máme vlastní střechu nad hlavou, dvě dospělé děti, vnučku Štěpánku a vnučka Janečka plus hromadu dobrých přátel. Rakušané na nás byli moc hodní, hlavně ty první týdny.

ZVON

Zdenek

Vídeň byla přeplněna uprchlíky z Československa. Nás a ještě jedné rodiny s dětmi se ujal Dr. Janch, místní farář v Hinterbruhel, a poskytl nám ubytování na své faře. Odletěli jsme prvním letadlem PanAm s českými emigranty koncem října. Na letišti nás přivítal Dr. Papánek a naše švagrová nás odvezla do Washingtonu. Zpočátku jsem pracoval pro dvě firmy jako elektrikář. V roce 1973 jsme založili vlastní stavební firmu. Přestavěl jsem řadu domů a postavil nové. Nyní již jen vypomáhám svému zeťovi, který firmu převzal.

Zdenka

Život ve Washingtonu se nám líbí, je tu stále nějaké dění. Jsme členy pěveckého sboru, který vede paní Dagmar White. Zpíváme vždy na Velikonoce a Vánoce v „naší kapliče“ v Bethesdě. Do roku 1980 tu Hlas Ameriky vždy natáčel program a vysílal do vlasti. Dokonce jsme zpívali Rybovu Českou vánoční mši „Hej Mistře“. Ta byla vysílána i tady místním rozhlasem. Máme zde také katolickou komunitu. Myslím, že to byl rok 1978, kdy byla založena česká farnost při Georgetown University.

Děkuji mnohokrát za rozhovor

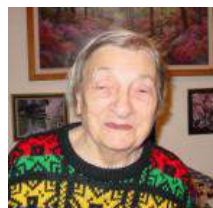
Fr. Antonín

Zemřela paní Naděžda Horáková

Jaroslav E. Sýkora (napsáno v den její smrti)

Už Vás nikdy nevidím,
paní Nad'o, vzácná ženo.
Nastoupila jste dálku otevřenou
o níž pouhopouze sním.

Jak rychle a náhle, ano,
jak někdo, kdo na rohu ulice
zahl a nevrátil se více.
Zanechal ozvěnu vyšeptanou
a bolest těžkou, usedavou,
a pláč týraného vězně.
Už nepotkám Vaše oči něžně
a tvář moudrou, usměvavou.

Dne 23. října 2005 povolal Bůh z tohoto života paní Naděždu Horákovou. Celá komunita v Astorii se s ní rozloučila při zádušní mši 26. listopadu. Paní Nad'o, budete nám moc chybět. Odpočinutí věčné dej jí, Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

Lidské srdce přijímá Boží Slovo (převzato z www.pavel.cho.cz)

Origenés

Tedy „se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, synu Chilkijášovu, z kněží v Anatótu“ (srov. Jer 1,1–2) za toho a onoho judského krále. Avšak nyní „stalo se slovo Boží“, slovo, které se doposud neobrátilo k prorokům, „k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti“ (Lk 3,2). Neboť víru přijme „mnoho dětí bude osamělé, více než té, která má muže,“ (srov. Gal 4,27; Iz 54,1), a proto se „stalo slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti“.

Všimni si, že má věta silnější význam, chápe-li se slovo „poušť“ v duchovním významu a nejen ve významu doslovném a prostém. Ten, kdo káže „na poušti“, marní nadarmo svůj hlas, protože tam není nikdo, kdo by ho slyšel. Kristův předchůdce, „hlas volajícího na poušti“ hlásá na poušti duše, že nemá pokoje. Nejen tehdy, ale i dnes je Jan „svíce hořící a zářící“ (Jan 5,35), která přichází „aby hlásal křest pokání na odpuštění hříchů“. Po něm přichází „pravé světlo“ (Jan 1,9) a lampa sama praví: „On musí růst, já však se menšit.“ (Jan 3,30) Boží Slovo se tedy káže „na poušti“ a šíří se „v celém okolí Jordánu“. Kudy všude vlastně musel Křtitel chodit, když ne kolem Jordánu, aby postrkoval ke koupeli ve vodě všechny, kdo chtěli konat pokání? ...

U proroka Izajáše nacházíme již citovaný starozákonní text: „Hlas volajícího: «Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha!»“ (Iz 40,3). Hospodin chce ve vás najít cestu, aby mohl vstoupit do vašich duší a dokončit svou pouť. Připravte tedy pro něj stezku, o níž je psáno „vyrovnajte na pustině silnici“.

„Hlas volajícího na poušti.“ To je hlas, který volá: „Připravte cestu!“ Uši nejprve zaslechnou hlas, a teprve po hlase, nebo lépe spolu s hlasem, slovo, které pronikne sluch. Takto Jan hlásá Krista.

Podívejme se, co hlas ohlašuje ohledně Slova. Říká: „Připravte cestu Pánu.“ Jakou pěšinu máme Pánu připravit? Jedná se snad o cestu v materiálním smyslu? Copak Boží slovo může jít po takové silnici? Nebo je spíš třeba připravit Pánu vnitřní cestu a připravit ve svém srdci přímé a rovné cesty? Po takové silnici přichází Slovo Boží, které se ujímá svého místa v srdci člověka, který je schopný jej přijmout.

Obrovské je srdce člověka, prostorné, vždy schopné Slovo přijímat, pokud je čisté. Chceš poznat svou velikost a svou rozsáhlost? Zachovávej rozměr božských poznání, které obsahuje. A srdce ti říká: „On mi dal právě poznání toho, co je, abych znal uspořádání vesmíru a působení živlů, počátek, konec a střed časů, střídání slunovratů a proměny ročních dob, koloběhy roku a postavení hvězd, povahu živočichů a pudy šelem, sílu duchů i myšlení lidí, rozmanitost rostlin a léčivou moc kořenů.“ (Mdr 7,17–20) Vidíš tedy, že srdce člověka není vůbec malé, když obsahuje tolik věcí. Musíš se nad jeho velikostí zamýšlet, ne podle jeho fyzických rozměrů, ale podle možnosti jeho chápání, které je schopné pojmout poznání tolika skutečností.

Aby se mně povedlo ukázat velkolepost lidského srdce, vezmu si několik příkladů z každodenního života. Kolik jen bylo měst, která jsme ve svém životě navštívili a všechna je uchováваме ve svém duchu – jak vypadala, kde se nachází náměstí, hradby, veřejné budovy, to vše zůstává v našem srdci. Silnice, po které jsme cestovali, zůstává nakreslená a načrtnutá v naší paměti. Ve své tiché mysli je zachováno i moře, po kterém jsme se plavili. Jak jsem vám řekl, srdce člověka není vůbec malé, pokud dokáže obsáhnout toto všechno. A pokud není tak malé, když se do něj schovají všechny tyto věci, lze v něm bez problémů připravit cestu Pánu a narýsovat přímou stezku tak, že po ní Slovo a Boží Moudrost mohou přijít.

Připravte pěšinu pro Hospodina, chovejte se ctnostně, vyrovnejte cestičky dobrým jednáním tak, aby Slovo Boží do vás našlo cestu bez překážek a přineslo vám tak poznání tajemství a svého příchodu, „jemu bud' sláva i moc na věky věků. Amen“ (1 Pt 4,11).

Češi v New Yorku

(z knihy vydané k diamantovému výročí (75 let) postavení kostela Panny Marie Ustavičné Pomoci)

Čeští katolíci ve městě New-Yorku

První český kněz, o kterém je známo, že určitě přišel do této nové vlasti, by v tomto městě pracoval pro duchovní potřeby svých krajanů, je dp. Ondřej Krásný, který přišel do Spojených Států v červnu r. 1857 spolu s jiným knězem, jménem Jan Nep. Berger. Tento druhý kněz byl synovcem biskupa Neumanna, a stal se později redemptoristou. Když tento biskup nemohl najít ni místa, ni práce pro dp. Krásného, poradil mu, aby zažádal a přihlásil se u nejdp. arcibiskupa Hughes-a v New-Yorku. Ten jej rád přijal, protože právě toho času zde byl jakýs český odpadlý kněz, který se snažil svoje krajany svěsti k odpadu od pravé církve. Dp. Krásný byl ustanoven pomocníkem a kaplanem dp. Augustina Dantnera, kapucína z Uher, který tenkrát byl farářem u kostela sv. Jana Křtitele, na západní 30té ulici. Dp. Krásný započal svoje dílo s takovou horlivostí, že katolický, německý časopis vycházející v New-Yorku „Kirchenzeitung“ o něm píše dne 1. října r. 1857, str. 85: „Snad bude nám brzy možno čtenářům sdělit, že zde bude postaven český kostel. Přívětivost a taktní horlivost zmíněného kněze (dp. Krásný) který jest jen krátkou dobu v této zemi a je velkým ziskem pro arcidieceši, nás o tom ujišťují, že něco takového druhu se asi brzy zde stane skutkem.“ A v čísle ze dne 12. listopadu r. 1857, týž list praví: „Český kněz, dp. Ondřej Krásný, který nějaký čas byl kaplanem u kostela sv. Jana, snaží se úsilovně, aby shromáždil Čechy roztroušené zde v New-Yorku, za účelem založení farnosti. Z té příčiny káže v tomto kostele každou neděli odpoledne po nešporách, a je oprávněná naděje, že snaha toho horlivého kněze, který je pln lásky ku svým sourodákům, bude brzy výsledkem příznivým požehnána. Protestantský kostel v Christopher St., který je právě na prodej, a který by mohl i se sousedním domem poměrně lacino býti koupen, poněvadž je nouze na trhu peněžním, by pro tento účel jistě byl velice vhodným.“

Není možno určit, kolik Čechů bylo té doby v New-Yorku, protože v Censu, při sčítání, byli Češi podle záznamu zapsáni jako poddaní Rakousko-Uherského císařství. Přece je dosti jasno, podle článku výše uvedeného, že Češi zde bydlící neměli žádné místnosti ústřední, zato byli, žili a bydleli v různých částech města. Z toho důvodu asi nemohl dp. Krásný založit kostel, jenž by byl přístupný všem Čechům. Roku 1858 opustil New-York a byl přijat do diecése Clevelandské, kde si zachoval svoji pověst jako způsobilý a horlivý kněz.

Po následujících třináct let navštěvovali čeští katolíci německé kostely sv. Jana Křitele, sv. Mikuláše, Nejsvětějšího Vykupitele a Panny Marie Sedmibolestné, který byl postaven r. 1867.

Roku 1868 dp. Jan Maria Gartner, člen missionářské společnosti Nejsvětějšího Srdce Páně, počal se zajímat o duševní blaho katolických Slovanů v této zemi. (Dp. Gartner narodil se 29. března r. 1829 v Olomouci na Moravě. Na kněze byl vysvěcen 28. dubna r. 1867 ve věku 38 let v semináři sv. Františka v Milwaukee. Krátký čas byl professorem na ústavě Salesianum zvaném, pak se stal duchovním správcem kostela sv. Jana Nepomuckého v Milwaukee. Později byl i kaplanem sester de Notre Dame v tom městě. Když počalo mu zdraví ubývat, opustil Milwaukee a zemřel 4. března r. 1877 v Hokak, Minn.) Tento horlivý kněz založil „Slovanský missijní ústav v Milwaukee.“

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

XIII

Na čtvrté planetě bydlel podnikatel. Byl to člověk natolik zaměstnaný, že ani nezvedl hlavu, aby se na malého prince podíval.

„Dobrý den,“ pozdravil malý princ. „Vyhasla vám cigareta.“

„Tři a dvě je pět. Pět a sedm je dvanáct. Dvanáct a tři je patnáct. Dobrý den. Patnáct a sedm je dvacet dva. Dvacet dva a šest je dvacet osm. Nemám čas si ji znovu zapálit. Dvacet šest a pět je třicet jedna. To tedy je celkem pět set jeden milion šest set dvacet dva tisíce sedm set třicet jedna.“

„Pět milionů čeho?“

„Cože? Ty tu jsi ještě? Pět set milionů ... už nevím čeho ...

Mám takové práce! Já jsem vážný člověk, nebavím se hloupostmi! Dvě a pět je sedm...“

„Čeho je pět set milionů?“ opakoval malý princ, protože se nikdy v životě nevzdal otázky, kterou jednou vyslovil. Podnikatel zvedl hlavu:

„Za celých čtyřiapadesát let, co bydlím na této planetě, jsem byl vyrušen jen třikrát. Poprvé před dvaadvaceti lety chroustem, který sem spadl bůhví odkud. Rámusil tak, že jsem se čtyřikrát spletl v sečítání. Podruhé před jedenácti lety, kdy jsem měl revmatický záchvat. Chybí mi pohyb. Nemám čas se jen tak potloukat. Jsem přece vážný člověk. A potřetí ... zrovna teď. Říkal jsem tedy pět set milionů ...“

„Milionů čeho?“

Podnikatel pochopil, že nemá žádnou naději na klid:

„Milionů věcíček, co je vidíme někdy na obloze.“

„Much?“

„Ale ne, věcíček. Které se třpytí.“

„Včel?“

„Ale kdež. Zlatých věcíček, o kterých sní lenoši. Jenomže já jsem vážný člověk! Já nemám čas na snění.“

ZVON

„Aha, hvězd!“

„Ano, ano, hvězd.“

„A co děláš s pěti sty miliony hvězd?“

„Pět set jeden milion šest set dvacet dva tisíce sedm set třicet jedna. Já jsem vážný člověk, já jsem přesný.“

„A co s těmi hvězdami děláš?“

„Co s nimi dělám?“

„Ano.“

„Patří mi.“

„Tobě patří hvězdy?“

„Ano.“

„Ale viděl jsem už krále, který...“

„Králové nejsou majiteli. Králové vládnou. A v tom je veliký rozdíl.“

„A k čemu ti je, že máš hvězdy?“

„Jsem bohatý.“

„A k čemu ti je, že jsi bohatý?“

„Mohu si nakoupit další hvězdy, pokud někdo nějaké objeví.“ Tenhle člověk rozumuje tak trochu jako ten můj opilec, řekl si v duchu malý princ.

Přesto se ptal dál: „Jak mohou někomu patřit hvězdy?“

„A komu patří?“ odsekl podnikatel. „To nevím. Nikomu.“

„Tak tedy patří mně, protože já jsem na ně myslel první.“ „A to stačí?“

„Ovšem. Když najdeš diamant, který nikomu nepatří, je tvůj. Když najdeš ostrov, který nikomu nepatří, je tvůj. Když máš první nějaký nápad, dáš si ho patentovat a je tvůj. A mně patří hvězdy, jelikož nikdy nikoho přede mnou nenapadlo, že by mu mohly patřit.“

„To je pravda,“ řekl malý princ. „A co s nimi děláš?“

„Spravuji je. Počítám a přepočítávám je,“ vysvětloval podnikatel. „Není to vůbec snadné. Ale já jsem vážný člověk!“ Malému princovi to pořád ještě nestačilo? „Když mi patří hedvábný šátek, mohu si ho dát na krk a odnést si ho. Když mi patří květina, mohu ji utrhnout a odnést. Ale ty nemůžeš utrhnout hvězdy.“

„Ne, ale mohu je dát do banky.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že na papírek napíšu počet svých hvězd a potom zamknu ten papír do zásuvky.“ „A nic jiného?“

„To stačí!“

To je zábavné, pomyslel si malý princ. Je to dost poetické, ale ne moc seriózní. Malý princ měl o vážných věcech představy hodně odlišné od představ, jaké mají dospělí. „Já mám květinu,“ dodal ještě, „a každý den ji zalévám. Mám tři sopky a každý týden je vymetám. Vymetám totiž i tu vyhaslou. Člověk nikdy neví. Pro mé sopky i pro mou květinu je užitečné, že mi patří. Ale ty nejsi hvězdám nijak užitečný...“

Obchodník úžasem otevřel ústa, ale nevěděl, co odpovědět. A malý princ zmizel.

Dospělí jsou opravdu zvláštní, řekl si jen v duchu cestou.

(pokračování příště)

Mše, intence na dušičky, seznam dárců

Milí čtenáři, zde je seznam těch, kteří žádali o vzpomínku na zemřelé během měsíce listopadu při zádušních mších. Pokud jste žádali jednotlivé mše za své zemřelé, budou odslouženy v následujících měsících. Vypomáhám v americké farnosti, z toho důvodu mohu přijmout jenom 2 až 3 intence (mše) na jeden týden.

George a Hedvika Kratký, Dáša Lehm, Vladimír a Jana Brotankovi, Zdenka M. Rinus, rodina Weirichova, Anna Benáček, manželé Daňkovi, manželé Bláhovi, manželé Sikorjakovi, Marek Polášek, Emilie Kovačiková, manželé Tomečkovi, manželé Kolasovi, manželé Sádlikovi, Libuše Král, manželé Krupkovi, rodina Michtalik, Růžena Bunžová.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci prosinci:

Karol Krupka 1. prosince, Emilia Kovačiková 6. prosince, Ivana Parikrupa 6. prosince, Václav Sedláček 8. prosince, Věra Combs 8. prosince, Božena Smrčková 11. prosince, Zdena Rossenberg 11. prosince, Václav James Solfronk 18. prosince, Catherine Munzar 21. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Helena Hlinkova 23. prosince, Frank Doskočil 24. prosince, Marie Daňková 26. prosince, Nikola Čížová 29. prosince, Josef Číž 31. prosince, George Glos 31. prosince.

Mše svaté v prosinci 2005

Datum	Úmysl	Dárce
01-Dec-05	Za Marii a Aloise Horáčkovy	rodina Sedláčková
03-Dec-05	Za Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková
04-Dec-05	Za Františka Širokého	děti a vnoučata
06-Dec-05	Za Mikuláše Pope, k jeho svátku za zdraví a Boží požehnání	rodina Sedláčková
07-Dec-05	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Na úmysl politických vězňů, Dáša Lehmová - Molnárová
08-Dec-05	Za Marii Sedláčkovu v den jejího svátku	rodina Sedláčková
11-Dec-05	Za Františka Matfiaka	synové Martin a Petr
12-Dec-05	Za Václava Sedláčka v den jeho narozenin, za zdraví a Boží požehnání	rodina Sedláčková
13-Dec-05	Za Annu Veselovou	Libuše Král
17-Dec-05	Za Marii Novosadovu	rodina Sedláčková
18-Dec-05	Za zemř. manžela Vítězslava Hlavatého	Anna Hlavatá
19-Dec-05	Za rodinu Jaroslava Novosada	rodina Sedláčková
21-Dec-05	Za zemřelé rodiny z obou stran	A. Benáčková a J.Marešová
23-Dec-05	Za Mikolaje Sikorjaka	rodina Hlinkova
24-Dec-05	Za zemřelé rodiče a prarodiče 11.00pm	Dagmar Zalman
25-Dec-05	Za krajanskou rodinu	
26-Dec-05	Za Ladislava a Zdenku Hanzlíkovy	rodina Sedláčková
28-Dec-05	Za Václava Seiberta	Vlasta Seibert

Mše svatá sloužená 7.prosince bude za ty, kteří byli popraveni v tomto měsíci:

Alois Jeřábek Vratislav Polesný	Popraveni	5. prosince 1953
Robert Bareš Jan Hošek	Popraveni	6. prosince 1979 1952
Karel Chaloupecký	Popraven	7. prosince 1952
Lubomír Koukal	Popraven	12. prosince 1951
Jaroslav Bahník Bohumil Houfek Bedřich Judítka Vlastimil Železný	Popraveni	18. prosince 1950 1952
Jaromír Vrba	Popraven	19. prosince 1950
Michal Farianc Ivan Kuzmický	Popraveni	20. prosince 1954 1952

Upozornění

Naše krajanská rodina v Astorii má své vlastní konto pod názvem **Czech Catholic Mission in NYC**. Pokud tedy chcete poslat nějaké peníze na Zvon nebo podpořit naši misi, uveďte shora uvedené jméno. Váš dar si můžete odečíst z daně. Pokud posíláte peníze na mše svaté, uvádějte moje jméno: Fr. Antonín Kocurek.

**Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C.
bude v neděli 15. ledna 2006 ve 12.15 hod.**

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Alena Kanka, Růžena Bunžová, Dáša Lehmová, Wenceslaus Jangl, Irina Zaros, Eva a Stanislav Zaros, Jarda D. Nehybka, Libuše M. Hurdes, Karel Chrobák

Něco pro zasmání (převzato z www.katolik.cz)

Farář zpovídá mladou dívku: "A jiné hříchy už nemáte, milé dítě ?"

Dívka nesměle: "No, snad už jen, že se každé ráno prohlížím v zrcadle, jak jsem hezká." Farář mávne rukou a říká: "Ale to není hřích, milé dítě, to je oční vada!"

Lord si zavolá sluhu Jeana a říká mu: "Jean, chtěl bych vykonat nějaký dobrý skutek, ale nic mne nenapadá. Co byste mi poradil ?"

Jean je velmi překvapen, chvíli přemýšlí a pak povídá: "No, víte, pane, teď je zima, všude sníh, zvířátka mají hlad, co kdybyste nasypal trochu zrní hladovým ptáčkům na okenní římsu vaší ložnice?" Lord se zamyslí, rozzářil se mu oči a nadšeně povídá: "Jean, vždyť vy jste génius! To bych potom ty ptáky mohl střilet rovnou z postele!"

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria, NY 11102**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375**

Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)** **<http://www.stjohnnepomucene.org>**